

روایتی از مدارس شهرک «شهید باهنر» که هنوز دانش آموزانش روی نیمکت‌های فلزی و روبه تخته‌های گچی می‌نشینند!

تحصیل دهه نودی‌ها با امکانات دهه شصتی‌ها

فاطمه شوشتری - این جا آخرین نقطه مشهد است: حوالی پل سرخس در شهرک شهید باهنر، درست ابتدای خیابان تودرتوی حر ۱۰۴، جایی که مدارس محل قرار مانده تا همزمان با فرارسیدن مهر، وضعیتشان را به تصویر بکشیم. در خیابان‌ها تا بلوایی که ما را به مدرسه راهنمایی کند، وجود ندارد. از چند سوپرمارکت و بچه‌هایی که در محل مشغول بازی هستند آدرس را می‌پرسیم تا راه را نشانمان دهند. بالاخره مدرسه را پیدا می‌کنیم: ساختمانی تقریباً بزرگ، درست کنار کال خاکی. بیشتر شبیه یک سالن ورزشی با سقف شیروانی است تا جایی که در آن درس می‌خوانند. در کلاس‌ها باز است: درست شبیه در بزرگ حیاط که چهارطاق باز افتاده است. قبل از سرگ کشیدن به بخش‌های دیگر، نیمکت‌های فلزی دستمان را می‌گیرد و می‌اندازد: درون خاطرات دوران تحصیلمان که دست‌کم به ۲۰ سال قبل برمی‌گردد. خبری از مدرسه نیتة تحصیلی و هوشمندسازی که چندین سال از عمر اجرایش در مدارس مشهد می‌گذرد، نیست. هر چه جلو چشممان ظاهر می‌شود، خاطرات تحصیل در دهه‌های ۶۰ و ۷۰ را زنده می‌کند. تمام نیمکت‌ها فلزی و رنگ‌ورفته یا چوبی و زهره‌وار در فته هستند، درست شبیه همان‌هایی که دانش آموزان ۲۰-۳۰ سال قبل پشتشان می‌نشستند. تخته‌سیاه‌ها هنوز روی دوش دیوار سنگینی می‌کنند، از همان‌هایی که سرمشق‌های معلم را با گچ‌های رنگی روی خود نشان می‌داد. حتی لیست‌های به جامانده از سال تحصیلی گذشته نشان می‌دهد، دانش آموزان این جا به سنت مدارس ۲-۳ دهه قبل، سه نفره روی یک نیمکت می‌نشینند. شاید این نیمکت‌ها و تخته‌سیاه و حال و هوای مدرسه، برای من و شما که نسل‌های قبل از دهه ۷۰ هستیم، بازگشت به خاطرات زیبای تحصیل در سال‌های جنگ و بعد از آن باشد، اما برای دانش آموزان امروزی چندان جذاب و دل‌چسب نیست، دانش آموزانی که با فراگیر شدن گوشی و تبلت با دنیای مدرن نیتة بیگانه نیستند و حالا باید با حسرت روی نیمکت‌های سه نفره چند دهه پیش بنشینند و به تخته‌سیاه رنگ‌ورفته کلاس زل بزنند. امروزه دیگر مدارس با تخته‌های وایت‌برد، ویدئوپروژکتور، کامپیوترهای اختصاصی و تجهیزات روز اداره می‌شوند: دانش آموزان به جای نشستن روی نیمکت‌های سه نفره تنگ، روی صندلی‌های دسته‌دار یک نفره می‌نشینند تا استقلال فکری و شخصیتی پیدا کنند و... برخلاف تصور خیلی‌ها هنوز در حاشیه شهر که همیشه آن را با نداشته‌هایش شناخته‌ایم و می‌شناسیم، دانش آموزانی هستند که با امکانات دهه شصتی‌ها درس می‌خوانند. تصور دانش آموز دهه نودی این منطقه از مدرسه، همان تصور بچه‌های دهه ۶۰ و ۷۰ است. شنیدن این وضعیت این مدرسه‌ها در آستانه آغاز سال تحصیلی جدید، بهانه‌ای دستمان می‌دهد تا سری به چند مدرسه شهرک «شهید باهنر» بزنیم که دانش آموزانش به دلیل زندگی در حاشیه شهر، هنوز تحصیل مدرن نیتة و هوشمند را بر خلاف دانش آموزان سایر نقاط شهر تجربه نکرده‌اند.

این نیمکت‌های رنگ‌ورفته و تخته‌سیاه برای دانش آموزان امروزی چندان جذاب و دل‌چسب نیست، دانش آموزانی که با فراگیر شدن گوشی و تبلت با دنیای مدرن نیتة بیگانه نیستند و حالا باید با حسرت روی نیمکت‌های سه نفره چند دهه پیش بنشینند و به تخته‌سیاه رنگ‌ورفته کلاس زل بزنند

